

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 588/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Svk/35/2022 z 30. mája 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmietla**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 44, čl. 45 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 37, čl. 41 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mesto Banská Bystrica ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad (ďalej len „stavebný úrad“) povolilo zmenu umiestnenia stavby „*Dopravné napojenie areálu FNsP F. D. Roosevelta Banská Bystrica na štátnu cestu II/578*“ z dôvodu zmeny odvádzania dažďových vôd z terénu do vsakovacieho objektu. Odvolanie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bolo zamietnuté rozhodnutím Okresného úradu Banská Bystrica, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“), ktorý namietané rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľ podal proti žalovanému orgánu verejnej správy správnu žalobu, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd vyhodnotil,

že sťažovateľ v podstatnej časti žaloby namietal porušenie ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov bez konkrétneho prejavu a spôsobu, ktorým malo k nezákonnému postupu zo strany žalovaného a stavebného úradu dôjsť. Krajský súd ako súd správny nie je oprávnený a ani nemôže za žalobcu vyhľadávať dôvody nezákonnosti ani nahrádzať svojou činnosťou absentujúcu aktivitu žalobcu špecifikáciou jeho všeobecných námietok.

4. Krajský súd neuznal sťažovateľom tvrdený nesúlad rozhodnutia žalovaného s právoplatným rozhodnutím EIA na susediacu stavbu parkovacieho domu a rozpor so zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“), keď uviedol, že ide o dve rozdielne stavby umiestnené na iných parcelách, ktoré majú samostatný právny režim. Podmienky, za akých boli vydané rozhodnutia vo vzťahu k parkovaciemu domu, nemožno vzťahovať na iný projekt s odlišným právnym režimom. Podľa krajského súdu neobstojí námietka sťažovateľa, že ak stavba parkovacieho domu bola predmetom zisťovacieho konania v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EIA“), tak sa má posudzovať podľa tohto zákona aj susediaca stavba. Považoval za nedôvodnú požiadavku na posudzovanie vplyvov na životné prostredie, pretože posudzovaniu vplyvov na životné prostredie podľa zákona o EIA nepodliehalo územné rozhodnutie a tomuto nepodlieha ani zmena územného rozhodnutia.

5. K žalobnej námietke sťažovateľa spočívajúcej v absencii rozhodnutia o primárnom posúdení vplyvov na vody podľa § 16a ods. 23 vodného zákona krajský súd uviedol, že v prerokúvanom prípade je aplikácia tohto ustanovenia vylúčená. Nešlo totiž o tzv. navrhovanú činnosť v zmysle § 16 ods. 10 vodného zákona, keďže v danom prípade stavba nezasahovala do útvarov povrchových ani podzemných vôd. Preto aj ďalšia argumentácia sťažovateľa týkajúca sa aplikácie vodného zákona aj na územné konanie či tvrdenie o nezákonnosti záväzného stanoviska dotknutého orgánu štátnej vodnej správy – vyjadrenia podľa § 28 vodného zákona, sú vzhľadom na vylúčenie aplikácie § 16a vodného zákona irelevantné.

6. Vo vzťahu k namietaným sadovým úpravám krajský súd pripomenul, že rozsah ich realizácie bude predmetom samostatného konania, pričom povolenie je podkladom pre vydanie stavebného povolenia na predmetnú stavbu, a nie rozhodnutia o umiestnení stavby. Rozhodnutie žalovaného nespôsobí nemožnosť splnenia podmienok stanovených vo vyrubovacom konaní. Navyše, povolená zmena je priaznivejším riešením z hľadiska zabezpečenia ochrany životného prostredia.

7. Vo vzťahu k tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nedostatočné odôvodnenie krajský súd uviedol, že sťažovateľom formulované námietky možno vyhodnotiť len ako nesúhlas s napadnutým rozhodnutím, resp. ako vlastný výklad dotknutých ustanovení právnych predpisov, čo však nepostačuje na vyslovenie nezákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov.

8. Podľa krajského súdu nedošlo ani k porušeniu Aarhuského dohovoru s odôvodnením, že zo žaloby nie je zrejmé tvrdené ukrátenie na právach sťažovateľa. Ten síce spochybňoval postup v administratívnom konaní, ktorým sleduje ochranu práv verejnosti na priaznivé životné prostredie, ale jeho postoj v dôsledku formalistických a nekonkrétnych všeobecných námietok vyvoláva predĺženie konania a oddelenie meritórnych rozhodnutí, čo nemôže byť cieľom dohovoru. Namieste je poskytnutie súdnej ochrany tam, kde správny súd zistí na základe žalobcom tvrdených

skutkových a právnych dôvodov nežiaduci zásah do práva na priaznivé životné prostredie, k čomu v prejednávacom prípade nedošlo.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú. Rovnako zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania na účely podania prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov kasačného konania.

10. K nároku sťažovateľa na predbežné právne posúdenie na predmet sporu podľa § 25 SSP v spojení s § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) najvyšší správny súd uviedol, že sťažovateľ nedostatočne rozlišuje medzi účelmi civilného sporového konania a správneho súdneho konania, keď trvá na nesprávnom procesnom postupe krajského súdu opomínajúcim aplikáciu § 181 ods. 2 CSP, ktorý upravuje vedenie a priebeh pojednávania pred civilným súdom, v rámci ktorého sa vykonáva dokazovanie. Použitie CSP zostáva iba v rovine subsidiárnej aplikácie za predpokladu, že SSP určitú procesnú otázku neupravuje sám. Toto však nie je prípad sťažovateľa, keďže § 112 a nasl. SSP upravuje postup správneho súdu komplexne a subsidiárna aplikácia § 181 ods. 2 CSP je vylúčená.

11. Kasačný súd sa stotožnil so závermi krajského súdu o všeobecnosti a nekonkrétnosti sťažnostných námietok a potvrdil, že žalovaný aj krajský súd sa jednotlivými námietkami sťažovateľa náležite zaoberali.

12. Najvyšší správny súd odobril výklad ustanovení § 73 ods. 21, § 16a ods. 13 a 21 vodného zákona krajským súdom a zdôraznil, že v prípade preskúmaného územného rozhodnutia nešlo o navrhovanú činnosť takej povahy, ktorá by bola spôsobilá ohroziť povrchové alebo podzemné vody. Navyše sťažovateľ právne závery rozsudku krajského súdu kvalifikovaným spôsobom nespochybnil, a to nielen vo vzťahu k tomuto záveru, ale aj v súvislosti s argumentáciou smerujúcou k problematike sadových úprav a podmienok stanovených vo vyrubovacom konaní. Kasačnú argumentáciu sťažovateľa tak najvyšší správny súd posúdil v tomto smere ako nedôvodnú a irelevantnú.

13. Najvyšší správny súd v závere uviedol, že z čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie súdu v jeho postavení vyplýva povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V posudzovanej veci však nevidel potrebu predloženia prejudiciálnej otázky, keďže prejudiciálna otázka navrhnutá zo strany navrhovateľa bola nekonkrétna (sťažovateľ nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť vyložené v posudzovanej veci). Za týchto okolností dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popisuje priebeh konaní pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi. Uvádza rozsiahle úvahy na tému významu občianskeho aktivizmu v oblasti životného prostredia a jeho prínosu pre spoločnosť, opisuje diskreditáciu zo strany štátu a vyjadruje presvedčenie, že táto sa premietla aj do arbitrárnych rozhodnutí správnych súdov. Sťažovateľ

sa domnieva, že sústavnou činnosťou smerujúcou proti nemu bola sťažaná možnosť uplatňovať si svoje základné práva garantované ústavou, chartou a dohovorom uvedené v bode 1.

15. Sťažovateľ najvyššiemu správne súdu vyčíta najmä to, že s ním nekonal ako s reprezentantom zainteresovanej verejnosti a jeho správnu žalobu a kasačnú sťažnosť správne súdy posudzovali ako správnu žalobu právnickej osoby. V uvedenom videl sťažovateľ nesprávne právne posúdenie veci, pretože v konaní uplatňoval ochranu práva na priaznivé životné prostredie, teda subjektívne právo verejnej povahy. Keďže ani správny súd, ani kasačný súd neuplatňovali § 42 SSP, došlo k diskriminácii sťažovateľa a k odmietnutiu spravodlivosti tým, že všeobecné súdy neprihliadli práve na osobitné právne postavenie sťažovateľa ako zainteresovanej verejnosti. Zároveň uvedené nesprávne posúdenie podľa tvrdenia sťažovateľa viedlo k tomu, že správne súdy sa nezaoberali otázkami nastolenými správnu žalobou a vymedzenými sťažovateľom, ale zmenili predmet sporu na prieskum činnosti sťažovateľa namiesto prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

16. Správne súdy podľa názoru sťažovateľa neskúmali, či bol zákonný postup žalovaného, ktorý neexistoval možnosť negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti. Namiesto toho označili žalobné a kasačné body za všeobecné a nekonkrétne. Tu sťažovateľ poukázal na vnútorný rozpor napadnutého rozsudku, ktorý videl v tom, že nebol uznesením vyzvaný na odstránenie väd svojej žaloby alebo kasačnej sťažnosti, ak ich správne súdy považovali za nezrozumiteľné, ale zároveň o nich meritorne rozhodli, čo v prípade nedostatku náležitostí nie je možné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so zamietnutím jeho kasačnej sťažnosti. Z rozsiahlej sťažnostnej argumentácie možno za relevantnú vyvodit' námietku spočívajúcu v nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho nezrozumiteľnosti a námietku nesprávneho právneho posúdenia žaloby podanej zainteresovanou verejnosťou, ako aj diskriminačné odmietnutie spravodlivosti. Tieto pochybenia majú mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

18. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

19. Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali rozhodné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (IV. ÚS 127/2012). Rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

20. Námiетка sťažovateľa týkajúca sa jeho diskriminácie z dôvodu, že všeobecné súdy s ním nekonali ako s reprezentantom zainteresovanej verejnosti v zmysle § 42 SSP, ale jeho správnu žalobu posúdili ako žalobu právnickej osoby podľa § 178 ods. 1 SSP, v dôsledku čoho nesprávne preskúmali porušenie jeho subjektívnych práv namiesto práv zainteresovanej verejnosti, nemôže obstať. Krajský súd v rámci konania o všeobecnej správnej žalobe skonštatoval danosť aktívnej legitímácie sťažovateľa na podanie správnej žaloby podľa § 178 ods. 1 SSP. Tú krajský súd odvíjal od skutočnosti, že sťažovateľ bol účastníkom administratívneho konania podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), spĺňal teda aj podmienky žalobnej legitímácie a je už irelevantné, či mu osobitný právny predpis (stavebný zákon v spojení so zákonom o EIA) priznáva osobitné postavenie účastníka konania (bod 91 rozsudku krajského súdu). Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti následne takéto posúdenie nepriamo namietal, a to vo forme rozsiahlych úvah o úlohe ekologických spolkov a občianskych inštitúcií, teoretických východísk v oblasti práva ochrany životného prostredia s početnými odkazmi a citáciou právnych predpisov, ale neuviedol, akým konkrétnym spôsobom mala daná stavba (zmena umiestnenia dopravného napojenia) porušiť verejný záujem v oblasti životného prostredia tak, aby mohol byť v predmetnom konaní aktívne legitimovaný ako zainteresovaná verejnosť v zmysle § 178 ods. 3 SSP. Navyše za situácie, kedy bolo ustálené, že pri predmetnej zmene povolenia stavby nejde o činnosť, pri ktorej sa vyžaduje posúdenie vplyvov na životné prostredie (pozri bod 4 tohto uznesenia).

21. Ústavný súd k tomu ďalej uvádza, že posúdenie, aké postavenie mal v konaní sťažovateľ, nemalo vplyv na výsledok v samotnom spore. Sťažovateľ mal v konaní pred správnymi súdmi všetky procesné práva a povinnosti účastníka správneho súdneho konania. Podstatné je, že po identifikovaní relevantných sťažnostných námietok, ktoré podľa sťažovateľa mali viesť k nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, sa nimi krajský aj najvyšší správny súd meritórne zaoberali. Bez toho, aby bolo potrebné opakovať či parafrázovať právne závery uvedené v bodoch 3 až 13 tohto uznesenia, ústavný súd dospel k záveru, že správne súdy poskytli sťažovateľovi zrozumiteľné a jasné odpovede na relevantné námietky. Zo strany správnych súdov teda nemohlo dôjsť k tvrdenému odmietnutiu spravodlivosti. Navyše, správnosť týchto záverov sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ktorej text je taktiež poznačený nekonkrétnosťou a neadresnosťou, nenamieta a ani neuvádza, v čom mal byť rozhodnutiami správnych súdov porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

22. Ústavný súd dodáva, že vo všeobecnosti nie je vylúčená aktívna žalobná legitímácia sťažovateľa v správnych súdnych konaniach týkajúcich sa ochrany životného prostredia a už vôbec nie z dôvodu politických tlakov či svojvôle ovplyvnenej predsudkami voči sťažovateľovi tak, ako to prezentuje v ústavnej sťažnosti. Je však nutné, aby v konkrétnom konaní uplatňoval také námietky, ktoré súvisia s predmetom konania a ktoré nebudú formulované bez vzťahu ku konkrétnej otázke riešenej v administratívnom konaní. To, samozrejme, platí tak v prípade správnej žaloby podanej právnickou osobou, ktorá tvrdí, že bola nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej správy ukrátená na svojich subjektívnych právach, ako aj v prípade žaloby zainteresovanej verejnosti podanej podľa § 178 ods. 3 SSP, ktorou je možné napadnúť len rozhodnutie alebo opatrenie vydané na úseku životného prostredia a splniť podmienku preukázania verejného záujmu v oblasti životného prostredia v konkrétnom prípade.

23. K námietke sťažovateľa, že v jeho prípade došlo k odmietnutiu spravodlivosti a jeho diskriminácii aj tým, že ho správne súdy nevyzvali na odstránenie väd z dôvodu nezrozumiteľnosti a značnej všeobecnosti jeho podaní podľa § 59 SSP, ústavný súd uvádza, že ani táto nie je dôvodná. Všeobecné súdy zo správnej žaloby a kasačnej sťažnosti na základe žalobných a kasačných dôvodov rozpoznali niektoré konkrétne námietky, ktorým sa vo svojich rozhodnutiach náležite venovali. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že správny súd nemá povinnosť za žalobcu vyhľadávať konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia či opatrenia orgánu verejnej správy, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správnym súdom, ktorým je podľa § 134 ods. 1 SSP viazaný. V prípade kasačnej sťažnosti sú nároky na formulovanie sťažnostných bodov ešte prísnejšie. Vzhľadom na povinné zastúpenie advokátom SSP nepočíta s podaním, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa nimi sleduje, alebo s neúplnými a nezrozumiteľnými podaniami. Uvedené vyplýva z § 450 SSP, ktoré pri povinnom zastúpení advokátom bude odstraňovať len jedinú vadu podania, a to nedostatok povinného zastúpenia, aj to len v prípade, ak sťažovateľ o povinnom zastúpení nebol poučený. Toto však nebol prípad sťažovateľa, ktorý bol v správnom súdnom konaní riadne zastúpený advokátom.

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v prerokúvanej veci nemali krajský a najvyšší správny súd povinnosť ani dôvod vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov. Ich argumentácia týkajúca sa nezrozumiteľnosti a nekonkrétnosti podaní sťažovateľa smerovala k tým námietkam, z ktorých správne súdy, aj napriek ich nedokonalosti, vyvodili tvrdený nesúhlas sťažovateľa so zákonnosťou rozhodnutí orgánov verejnej správy a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rozsah reakcie súdu na konkrétne námietky účastníka konania je, čo sa týka šírky odôvodnenia, vždy späť s otázkou hľadania miery. Spravidla postačuje, ak sú vysporiadané aspoň základné námietky, prípadne možno akceptovať aj odpovede implicitné (uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2774/09, II. ÚS 609/10). Prihliadnuc na prirodzenú racionalitu postupu súdov, ako aj správnych orgánov pri tvorbe rozhodnutí, je takýto postup vhodný najmä u veľmi obsiahlych podaní, čo je aj prípad sťažovateľa. Najvyšší správny súd poskytol sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a výstižné odôvodnenie, pričom reflektuje na ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o jeho kasačnej sťažnosti. Rozsah odôvodnenia rozsudku preto nijako nevybočil z mantinelov práva na spravodlivý proces. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery rozsudku za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Možno dodať, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani neuvádza tie otázky, ktoré neboli správnymi súdmi zodpovedané tak, aby to viedlo či už porušeniu verejného záujmu na ochrane životného prostredia, alebo jeho ústavných práv.

25. Námietky týkajúce sa porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty sú zjavne neopodstatnené. Namietané porušenie hmotných práv sťažovateľa (čl. 44 a čl. 45 ústavy, čl. 37 a čl. 41 charty a čl. 13 a 14 dohovoru) je založené výlučne na porušení ústavných práv sťažovateľa procesnej povahy. Zjavná neopodstatnenosť porušenia

procesných ústavných práv sťažovateľa preto vedie k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj týchto hmotných ústavných práv. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

26. Ustanovenia čl. 1 ods. 1, č. 2 a čl. 12 ods. 2 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, obsahujú ústavný princíp všeobecného, deklaratívneho charakteru, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovat' ani porušenie týchto ustanovení ústavy (IV. ÚS 119/07).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu